

ning gaar Lovforslaget for let hen over Sagen og sammenblander forskellige Ting, der burde holdes ude fra hinanden. Naar der under Et nævnes Søfart og Fiskeri med danske Fartøier, maa derved altsaa forstås baade den Art Skibsfart, som finder Sted i aabne Sø, og den, som man i Vadsø-ning dertil kunde kalde Baadfart i de indre Farvande, samt endelig Fiskeri. Alle disse Arter af Skibsfart ere her bragte under den samme Regel, naagtet Forholdene, hvorunder Arbejdernes virke i dem, ere høist forskellige. Man maa ligeledes lægge Mærke til, at Eierne af de smaa Fartøier ikke ville være i Stand til, eller at det i alt Fald vil falde haardere for dem, at erstatte den Skade, der finder Sted, end for dem, der eie de større Skibe, ligesom ogsaa Formen for Lønningen kan være helt forskjellig. I Fiskeriet er det saaledes sandsynligtvis for en stor Del Part i Udbyttet, som udgjør Lønningen for dem, der deltage deri. Lønningspørgsmaal spiller jo overhovedet i mere end en Henseende en væsentlig Rolle, idet baade Erstatningen skal beregnes og ligeledes Bidragene paalignes Arbejdsgiverne i Forhold til den. Dersom man fæster Opmærksomheden paa den ene Art Skibsfart, jeg nævnte, nemlig paa Farten i aabne Sø, saa viser det sig, at der bestaar en væsentlig Del af Lønningen i Kost og Klæder, og Værdien heraf er det næppe muligt for vedkommende Eier eller Kæder af Skibet at opgibe med Nøagtighed. Det er imidlertid Noget, man vel kommer over, naar det dreier sig om den enkelte Skadelidte, men det forekommer mig derimod at have stor Betydning med Hensyn til Paaligningen af de Udgifter, som skulle udredes. Man maa nemlig betragte Forholdet saaledes, at Arbejdsgiverne, her Kæderne, danne paa en Maade en gjensidig Forsikringsforening med Hensyn til den Skade, der foreskalder ombord i Skibe. I dette Viemed finder der en Ligning Sted, og ifølge Lovforslaget skal Bidragets Størrelse beregnes efter hver Arbejdsgivers Lønningsudgifter, men det er vist tvivlsomt, om det er muligt at opgibe disse paa en saadan Maade, at Fordelingen kan blive i Sandhed retfærdig for alle Parter, og det synes derfor at kunne blive nødvendigt, at der opstilles en anden Norm i saa Henseende, saa at Fordelingen kan ske paa en retfærdigere og mere ensartet Maade. Hvad jeg her har udtalt, har ogsaa gjort sig gjældende andet Steds, hvor man har behandlet de Spørgsmaal, som høre herunder. Den Kommission der i Sverige behandlede denne Sag foreslog en særskilt Lov om Forsikring for Søfarende, der holde sig alene til Skibe over

en vis Størrelse og aabne Fartøier over 20 Tons og derfra endog undtog Skibe, der bestjæftigede sig med Fiskeri. Ved Siden deraf blev der ogsaa foreslaaet en vis Tarif for Lønningerne, hvilken skulde bestemmes for et Tidsrum af 5 Aar. Om det er blevet til Lov senere, er mig ubekendt, men det var i den Retning, man gik. Den Lov, som i Tydskland er traadt i Kraft den 1ste Januar f. A. har trods sine 124 Paragrafer kun bestjæftiget sig med Søfart i aabne Sø, men ogsaa der har man været særdeles omsigtssfuld med Hensyn til at anlægge en bestemt Norm for, hvorledes Fordelingen bør finde Sted, saaledes at den kan ske paa en for alle interesserede Parter retfærdig Maade. Naar man har der haft et Udgangspunkt i den officielle Skibsliste, som foruden Skibenes Drægtighed tillige skulde indeholde Antallet af Folt. Idet der ved Siden deraf blev sat en vis Regel for Maaden, hvorpaa Lønningerne skulde beregnes, havde man der en Maalestok, som kunde virke ensartet. Det er desuden ogsaa et Spørgsmaal, hvorvidt Fordelingen af Udgifterne kan siges at ville ske med fuld Retfærdighed, naar den sker efter Lønninger, eller altsaa forsaavidt efter Antallet af Folt, der ere ombord i Skibene. Det maa føre til, at Udgiften falder i højere Grad de mindre end de større Skibe til Last, idet Størrelsen af Besætningen ombord i Skibene ingenlunde stiger i Forhold til Skibenes Størrelse. Jeg kan gjerne sige, at naar Skibenes Størrelse stiger med 1:10, stiger Antallet af Besætningen maasse kun med 1:4. Det kunde derfor være Spørgsmaal med Hensyn til Fordelingen af Udgifterne, hvorvidt det ikke er retfærdigere at fordele dem efter Antallet af Tons i de Skibe, som vedkommende Eier besidder, end efter Antallet af Besætningen. Man kan ogsaa ved Siden deraf gjøre den Betragtning, at medens ved Industrien Omsætningen vistnok staar saa temmelig i Forhold til Arbejdslønnen, som udbetales, kan det samme ikke siges at være Tilfældet ved Skibsfarten, hvor det langt mere er Skibenes Størrelse, som maa være Grundlaget. Naturligvis ved Siden af, hvorvidt de kunne holdes i Fart, og hvorledes det stiller sig med Fragten. Det er efter disse Betragtninger, at jeg er kommen til det Resultat, at det vist er rigtigt at gjøre denne Del af Lovforslaget til Gjenstand for fornøjet Overveelse, hvor man mere tager Hensyn til de eie-dommelige Forhold, som her gjøre sig gjældende, end det synes at have været Tilfældet med det foreliggende Lovforslag. Desforuden maa der selvfølgelig tages Hensyn til, at der ikke foreligger nøagtige Oplys-